

บทนำ

เข็มลึ้นของนาฬิกาเคลื่อนผ่านเลยเลขสิบสองไปสองชั่วโมงแล้ว มันเป็นคืนเดือนมืดที่ไร้แสงของดวงจันทร์และดวงดาว เมฆสีเทาแผ่ขยายจนแทบจะเต็มแผ่นฟ้า ถนนเส้นเล็กๆ ที่แยกออกจากถนนหลักเงียบสนิทราวกับเมืองร้าง เหล่าตึกกรมซึ่งขนานอยู่สองข้างทางล้วนปิดไฟมืดมิดแทบทั้งสิ้น บ่งบอกว่าผู้อยู่อาศัยจมอยู่ในห้วงนิทรา หรืออาจจะไม่มีใครอยู่ในนั้น

รถยนต์เก่าๆ คันหนึ่งที่แล่นอยู่บนถนนเส้นนี้อย่างเชื่องช้าจู่ๆ ก็หยุดจอดข้างทาง แล้วร่างแบบบางของเด็กสาวรุ่นก็ถูกลากลงจากรถขาที่ไร้เรี่ยวแรงของเธอไม่สามารถพยุงร่างที่บอบช้ำได้ จึงล้มลงอยู่บนทางเท้า

แสงสลัวพอส่องให้เห็นใบหน้าที่เคยสวยสดใสตามวัยหากบัดนี้มอมแมม และเต็มไปด้วยบาดแผลจากการโดนทำร้ายหลายแห่ง มีทั้งรอยบวมช้ำและแผลเปิดที่เลือดแห้งกรังไปบ้างแล้ว ดวงตาสีดำสนิทเบิกกว้างอย่างหวาดผวา คล้ายกับกวางน้อยที่ถูกกับดักของนายพรานน้ำตาไหลพรากๆ จนพวงแก้มทั้งสองข้างเกิดเป็นรอยทางหลายสาย

เหมือนรากไม้ น้ำมูกไหลย้อยจากปลายจมูก เธอพยายามเปล่งเสียง อ่อนหวาน แต่ไม่มีเสียงใดหลุดลอดออกจากลำคออันแห้งผากผ่าน เศษผ้าสีคล้ำที่รัดเข้าไปในปากแน่นจนขยับลิ้นไม่ได้ ฟันของเธอถูก ความแคบบังคับให้กัดผ้านั้นไว้ มือทั้งสองถูกมัดไขว้อยู่ด้านหลังจน เจ็บและเป็นเหน็บชาไปหมด

จู่ๆ มือแข็งแรงคล้ายคีมเหล็กของใครคนหนึ่งก็จุดเธอให้ลุกขึ้น ยังไม่ทันที่เธอจะทรงตัวได้มันคงน็อก ผ้ามัดมือที่อยู่ด้านหลังก็ถูก คลายออก ก่อนจะโดนผลักจากด้านหลังให้ออกเดิน เธอไม่มีทางเลือก อื่น ได้แต่เซซังสืบเท้าไปข้างหน้า

ภาพที่มองเห็นผ่านม่านน้ำตาที่รินหลังตั้งทำนบแตกไม่ต่างอะไร กับภาพฝันสีมืดทึมบิดเบี้ยวในคืนที่ปีศาจอาละวาด สังหรณ์ร้ายต่อ สิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นในไม่ช้านี้ทำให้เธอสั่นสะท้านราวกับมีใครเอาน้ำเย็นเฉียบมาราดรด หนาวเหน็บไปถึงชั่วหัวใจ เธอพยายามส่งเสียง ร้องขอความช่วยเหลือ หากไม่มีคำใดหลุดลอดจากลำคอผ่านผ้าฝืน หนาวออกมาได้ นอกจากเสียงอู้อี้ที่ฟังไม่ได้ศัพท์ และถูกพัดลอยหายไปกับสายลมเท่านั้น

เด็กสาวพยายามเหวี่ยงหน้ากลับไปด้านหลัง มองคนที่เดินตาม มา ดวงตาที่ฉายแววหวาดหวั่นพยายามอ่อนหวานอีกครั้ง

...ได้โปรดเถอะ อย่าทำฉันเลย

หากนั้นไม่ส่งผลอะไร เธอถูกจับหมุนตัว และถูกผลักให้เดินต่อไปข้างหน้าอย่างไม่ปราณีปราศรัย เมื่อไม่ยอมทำตาม เธอก็ถูกผลัก แรงยิ่งกว่าเดิมจนแทบจะล้มคะมำไปอีกครึ่ง

ในที่สุด...เด็กสาวก็ยอมจำนน ค่อยๆ เคลื่อนตัวเปะปะไปตามทางเดิน ไม่กล้าหันกลับไปอีก

อะไรบางอย่างที่เย็นเฉียบถูกทาบลงมาบนลำคอ เธอเบี่ยงตัว หลบตามสัญชาตญาณ หากความเจ็บปวดที่เล่นแปรปลั่งถึงแม้จะโดน

เพียงถากๆ ก็ทำให้เธอรู้ว่าของนั้นคืออะไร

...มึด!

ดวงตาสีดำสนิทเบิกกว้างเมื่อได้เห็นประกายคมปลาบของมัน ความตระหนกเป็นเหตุให้เธอตื่นรนจนสุดความสามารถ เสียงอู้อี้ที่ หลุดลอดจากลำคอตั้งขึ้นกว่าเดิม...แต่ไม่ดังเพียงพอที่จะปลุกให้ใคร อื่นมาช่วยเหลือ

มิดที่สองซึ่งเล็งตรงลำคอพลาดเป้าหมาย เลยไปโดนไหล่

หากมิดที่สามไม่ได้พลาดเป้าอีก เด็กสาวผู้เคราะห์ร้ายชะงักทำ สะดุ้งเฮือก ดวงตาเบิกกว้าง รู้สึกถึงความเย็นเฉียบของคมมีดบาด ลึกเข้ามาในลำคอ เลือดสีแดงสดพุ่งจากบาดแผลสดเป็นสายกระจาย ไปทั่ว แล้วเธอก็ทรุดตัวลงไปล้มกองอยู่บนพื้นโดยไม่ส่งเสียงร้องออกมาอีกแม้แต่แอะเดียว

หลังจากนั้นมีเสียงฝีเท้าที่ถอยห่าง เสียงปิดประตู ต่อด้วยเสียง รถยนต์คันเดิมซึ่งค่อยๆ เคลื่อนที่ห่างออกไป

คนที่พาเธอมาทิ้งให้จมกองเลือดอยู่ตรงนั้นตามลำพัง ท่ามกลาง อากาศเย็นหน้ากลางดึก และสายลมของฤดูใบไม้ร่วงที่พัดโชย

...ไปแล้วใช่ไหม

เสียงเล็กๆ จากส่วนลึกของใจเธอถามตัวเอง เมื่อไม่ได้ยินเสียง เครื่องยนต์ รอบข้างก็มีเพียงความเงียบงัน เด็กสาวไม่รู้สึกลึบปวด อะไรอีกแล้ว เธอยกมือขึ้นกุมบาดแผลใหญ่ตรงคอที่เลือดยังไหล รินออกมาไม่ขาดสาย สถิติของเธอเลื่อนรางลงทุกที

...มึด...ทำไม่ถึงมิดได้ขนาดนี้นะ

ดวงตาสีดำสนิทที่เบิกกว้างกลับมองเห็นทุกอย่างรอบกายเพียง เลื่อนราง เธอพยายามยันตัวให้ลุกขึ้น แต่ร่างกายหนักคล้ายกระดูก ทุกท่อนของเธอถูกล้วงด้วยตุ้มน้ำหนัก ทำได้เพียงแค่อ่านอยู่กับพื้น

เท่านั้น

น้ำตาไหลพรากออกจากดวงตาทั้งสองข้างอย่างร่ำราน

...ทำไมเรื่องแบบนี้จะต้องเกิดขึ้นกับเธอด้วย

ก่อนสะอื้นถูกกลืนลงลำคอไป

...จะตายแบบนี้ไม่ได้!

เธอสั่งตัวเองอย่างเข้มงวด โอบกอดสติที่คล้ายกับกำลังแขวนอยู่บนเส้นด้ายบางๆ และพร้อมจะขาดผิงลงได้ทุกเมื่อ ใช้พลังใจทั้งหมด ยืนกายลุกยืนขึ้นได้ในที่สุด

ร่างบอบบางโง่งงไปมาตั้งใบหญ้าต้องลม เธอบังคับแขนและขาให้เคลื่อนไปข้างหน้าทีละนิดๆ

เลือดจากบาดแผลตรงลำคอหยาดไหลและหยดลงบนทางเดินที่ละหยดๆ รวากับจิตกรรวิกจริตบรรจงสะบัดสีแดงสดจากปลายพู่กัน ย้อมทางเดินเท้าจนเป็นสีแดงฉานภายใต้ท้องฟ้าที่ปกคลุมด้วยฝุ่นเมฆสีเทา

บทที่ 1

โทรศัพท์ข้างหัวเตียงที่กรีดเสียงดังขึ้นท่ามกลางความเงียบสงบ โดยไม่รู้เนื้อรู้ตัวทำเอาร่างที่นอนหลับสบายอยู่ใต้ผ้าห่มหนาสะดุ้งตื่นจากความฝัน ยกมือควานแปะปะไปทางต้นเสียงด้วยสัญชาตญาณ คำว่าหูโทรศัพท์มา แล้วกรอกเสียงง่วงงุนลงไป

"เรย์พูด"

"ตื่นได้แล้วเจ้าชายนิทรา เรามีคดีต้องทำ"

เสียงหัวๆ ของคู่หูและคำว่า 'คดี' ทำเอาคนบนเตียงตาสว่าง ลูกพรวดขึ้นหนึ่ง ยกมือขึ้นลูบหน้าแรงๆ เรียกสติของตัวเอง หันไปมองนาฬิกาที่วางอยู่ข้างโทรศัพท์ พรายสีเขียวสะท้อนแสงของเข็มสั้นบ่งบอกว่าภายนอกนั้น ดวงตะวันกำลังจะโผล่พ้นขอบฟ้า

"ตอนตีห้ากว่าเนี่ยนะ" เขาครางออกมา

และนั่นก็ทำให้คนที่อยู่ปลายสายหัวเราะอย่างไม่ปลดปล่อยนักถามย้อนกลับไป "ตั้งแต่เป็นตำรวจมา นายเคยเห็นพวกใจโหดเลือกเวลาก่อคดีด้วยหรือไง"

คำพูดนั้นทำเอาคนฟังสะอึก ยิ้มออกมาเจื่อนๆ "นั่นสิ"

"อีกสิบห้านาทีจะไปรับ"

แค่นั้นสายโทรศัพท์ก็ถูกตัดไป

คนที่ถูกปลุกไม่ยอมเสียเวลาอีก ลุกขึ้นจากเตียง ก้าวยาวๆ เข้าห้องน้ำ เปิดน้ำเย็นจัดจากฝักบัวรดตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า สระผมและฟอกสบู่ด้วยความรวดเร็ว เช็ดตัวอย่างลวกๆ แล้วก็เดินออกมาคว้าเสื้อเชิ้ตจากในตู้มาสวม ทับด้วยกางเกงและเสื้อสูทสีเทาเข้มเข้าชุดกัน

ภาพที่สะท้อนอยู่ในกระจกเงาเป็นภาพชายหนุ่มวัยยี่สิบตอนปลาย รูปร่างสูงโปร่ง หน้าตาหล่อเหลาของเขาบ่งบอกว่าเลือดที่ไหลเวียนอยู่ในร่างมีส่วนผสมจากทั้งตะวันออกและตะวันตก โครงหน้ายาว คิ้วหนาแต่ไม่รุงรัง ดวงตาค่อนข้างเรียวยาวมีสีน้ำตาลอ่อน จมูกโด่งได้รูป ริมฝีปากบางเฉียบ มือที่มีนิ้วเรียวยาวราวศิลปะขึ้นเสยผมสั้นๆ สีน้ำตาลเข้มให้เข้าทรง ไรหนวดจางๆ ที่เจ้าตัวไม่มีเวลาโกนทำให้ใบหน้าอ่อนเยาว์ดูเข้มขึ้นเล็กน้อย แต่ไม่ว่าอย่างไร ผู้คนก็มักจะเข้าใจผิดไปว่าเขาเป็นนักธุรกิจหรือนายแบบเจ้าสำอางเสมอ ไม่ใช่ตำรวจนักสืบประจำกรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษอย่างที่เป็นอย่างมากว่าสองปีแล้ว

เขาเอื้อมไปหยิบตราและบัตรประจำตัวซึ่งมีชื่อเขียนเอาไว้ชัดเจนว่า 'Simon Ray' มาสอดเก็บไว้ที่กระเป๋าด้านในของเสื้อสูท

คนทั่วไปมักเรียกเขาว่า 'ไซมอน' โดยไม่รู้ว่แท้จริงแล้วมารดาของเขาซึ่งเป็นคนไทยตั้งใจตั้งชื่อเขาให้ออกเสียงตามภาษาแม่ของเธอว่า 'คิมันต์'

คิมันต์ออกจากแฟลตซึ่งอยู่ชั้นสี่ของตึกลงมารอคคนที่โทรมาปลุกที่ด้านหน้า เพียงไม่ถึงสามนาที รถสีน้ำเงินค่อนข้างเก่าไร้เครื่องหมายและตราใดๆ ก็มาจอดเทียบ เขาเปิดประตูเข้าไปนั่งข้างคนขับ ยังไม่

ทันจะปิดประตูได้สัทธิรถก็กระซอกตัวเคลื่อนต่อไปข้างหน้าแล้ว
คนที่เพิ่งเข้ามาหนึ่งรีบคาดเข็มขัด ก่อนจะหันไปถามคนที่ทำหน้าที่
ขับรถ

"บอกรายละเอียดกันหน่อยได้ไหมหมีโหด"

'หมีโหด' คือชื่อเล่นของกลุ่มคิมันต์ เขามีชื่อจริงที่ออกเสียงยาก
สำหรับคนทั่วไปตามแบบฉบับภาษาไอริชว่า 'อาร์แกลโล่' นามสกุล
'แบลร์' โดยที่ อาร์ มาจากคำว่า อาร์ต ที่แปลว่าหมี แกลโล่ มาจาก
คำว่า แกล ที่แปลว่า พิโรธ เขาจึงถูกใครต่อใครตั้งชื่อใหม่ให้ว่า
'หมีโหด' ซึ่งก็ดูเหมาะกับเจ้าตัวเป็นอย่างมาก

อาร์แกลโล่ต่างจากกลุ่มของเขาโดยสิ้นเชิง ขณะที่คิมันต์ค่อนข้าง
เพรียวบาง ดูสะอาดเอี่ยมตลอดเวลา อาร์แกลโล่กลับเป็นหนุ่มใหญ่
ตัวยักษ์ อายุประมาณสามสิบสอง ผมสีแดงที่ยุงเหยิงอยู่เสมอยาว
เรียไหล ไบหน้าปกคลุมด้วยเคราสีเดียวกันแทบจะเต็มพื้นที่ ยกเว้น
บริเวณใกล้กับดวงตาสีเขียวจัดตามเชื้อสาย ชุดสูทของเขาค่อนข้าง
ยับเยินคล้ายเป็นศัตรูกับเตารีดมาแต่ไหนแต่ไร

ดูเผินๆ แล้วคิมันต์กับอาร์แกลโล่เป็นคู่หูที่ไม่น่าจะเข้ากันได้เลย
นอกจากรูปร่างหน้าตาจะแตกต่างกันราวฟ้ากับเหวแล้ว นิสัยยังต่าง
กันไกลอีกด้วย คิมันต์เป็นคนนิ่งๆ สุขุม จนบางครั้งแทบเรียกว่า
ซักซ้า แถมยังติดจะขี้เกรงใจ ขณะที่อาร์แกลโล่เป็นคนโหวกโหวก
ใจร้อน และปากร้าย แต่ทั้งคู่ก็ทำงานร่วมกันได้ดี

ใครต่อใครชอบแซวทั้งสองว่าเป็นคู่หูเจ้าชายกับสัตว์ป่า หรือไม่
ก็คุณชายกับหมีโหด แต่ดูเหมือนว่าทั้งคิมันต์และอาร์แกลโล่จะไม่ได้
เดือดร้อนแต่ประการใด โดยเฉพาะอาร์แกลโล่ซึ่งหัวเราะรับสมญานาม
นี้อย่างหน้าชื่นตาบาน ค่อนไปทางภาคภูมิใจนิดๆ เสียด้วยซ้ำ

"ฆาตกรรมแถวคิงส์ ครอส ผู้เคราะห์ร้ายเป็นผู้หญิง ยังระบุชื่อไม่ได้"

คำตอบสั้นๆ รวบรวมได้ใจความของอาร์แกลโล่ทำให้คิมันต์ถอนหายใจออกมา

...ดูเหมือนว่ายิ่งสังคมเจริญมากขึ้นเท่าไร ผู้คนก็มีชีวิตสั้นลงเท่านั้น

"ผู้หญิงกลางคืนหรือเปล่า" เขาถามออกไปเพราะแถบนั้นเป็นที่ขึ้นชื่อว่าเป็นแหล่งที่มีโสเภณีค่าตัวถูกทำงานอยู่มากหน้าหลายตากวาดล้างกันไม่หมดไม่สิ้นเสียที

คนถูกถามส่ายหน้า "ยังไม่รู้เหมือนกัน"

"สาเหตุการตายล่ะ"

"โดนปาดคอ เสียเลือดมากจนตาย"

"ทีมพิสูจน์หลักฐานไปแล้วหรือยัง"

"เรียบร้อย ลาลอยู่ที่นั่นแล้ว"

ถึงแม้ว่าคิมันต์จะเตรียมใจเอาไว้บ้างแล้วก่อนลงจากรถ ก้าวข้ามเส้นพลาสติกซึ่งเจ้าหน้าที่กั้นอาณาเขตสถานที่เกิดเหตุเพื่อเข้าไปในนั้น แต่ภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้าก็ทำให้ตำรวจหนุ่มลูกริ่งหน้าถอดสีอย่างห้ามไม่อยู่

ร่างแบบบางไร้ชีวิตของผู้หญิงที่นอนคว่ำหน้าจมอยู่ในกองเลือดตรงบันไดหน้าประตูสีน้ำเงินของตึกเก่าๆ สีครีมเป็นภาพที่ทำให้จิตใจหดหู่อยู่แล้ว แต่ที่น่าสะเทือนใจกว่านั้นก็คือหยดเลือดเป็นทางยาวบนทางเดินเท้า บ่งบอกว่าเธอคนนี้พยายามเดินเป็นระยะทางกว่าสิบเมตรมายังตึกหลังนี้ รอยนิ้วมือเปื้อนเลือดของเธอประทับชัดอยู่บนกำแพงข้างประตู ต่ำกว่าปุ่มกดกริ่งเพียงสามนิ้วเท่านั้น

ดูเหมือนกับว่าเธอใช้แรงใจเฮือกสุดท้ายไขว่คว้า...หาใครสักคนที่

จะสามารถยื่นมือมาช่วยชีวิตของเธอเอาไว้
นั่นทำให้เขาอดตั้งคำถามในใจไม่ได้
...ถ้าเธอตกกริ่งนั้นได้สำเร็จ เธอจะมีโอกาสรอดชีวิตไหมนะ

ใครคนหนึ่งตบไหล่เขาค่อนข้างแรง ทำให้คิมันต์ตื่นจากภวังค์
เมื่อหันกลับไปมองก็พบว่าเป็นลาล...หัวหน้าที่มีพิษจันท์หลักฐานซึ่งเป็น
ชายร่างท้วม อายุประมาณสี่สิบ ศีรษะด้านบนล้านเลี่ยน แต่มี
เคราดกงาม

"แยะไซ้ใหม่ละ" ลาลเอ่ยขึ้นเป็นประโยคแรกด้วยสีหน้าหม่นๆ
"แยะกว่าที่คิด" คิมันต์ยอมรับพร้อมกับถอนหายใจยาว
อาร์แกลโล่ถามขึ้นทันทีตามประสาทใจร้อน "ผู้ตายเป็นใคร"
"ไม่รู้สิ ไม่มีหลักฐานที่พอให้ระบุชื่อได้เลยว่าเป็นใครมาจากไหน
ไม่มีกระเป๋าสตางค์ ไม่มีบัตร ไม่มีอะไรสักอย่าง"

"สรุปให้ฟังหน่อยได้ไหมลาล" คิมันต์ถามขึ้นบ้าง

ลาลพยักพืดเป็นสัญญาณให้ทั้งสองเดินตามรอยหยดเลือด
พลางอธิบาย "จุดเกิดเหตุเริ่มต้นใกล้กับทางออกไปถนนใหญ่ตรงนี้"
'ตรงนี้' เป็นจุดเริ่มต้นของรอยเลือด รอบบริเวณเต็มไปด้วย
เลือดสีแดงที่พุ่งสาดกระเซ็นไปรอบข้าง และมีเลือดสีแดงกองโตซึ่ง
แสดงร่องรอยว่าหญิงสาวผู้เคราะห์ร้ายล้มพับอยู่ที่นั่นระยะหนึ่ง รอยเลือด
ที่ดูเหมือนหยดหล่นจากที่สูงกระจายเป็นจุดๆ ตามรายนทางหลังจาก
นั้นบ่งบอกว่าเธอลุกขึ้นยืนและเดินย้อนกลับเข้าไปในตรอก

"เลือดของเธอกระจายค่อนข้างกว้าง" คิมันต์ให้ข้อสังเกต

"ใช่" ลาลพยักหน้า อธิบายพร้อมทำมือประกอบ "ดูจากรอยแผล
บนศพและรูปแบบหยดเลือดแล้ว คาดว่าคนร้ายปาดคอเธอจากด้าน
หลังสามครั้ง มีแผลหนึ่งโดนตากลๆ ที่คอ อีกแผลโดนไหล่ และแผล
ที่ร้ายแรงที่สุดโดนเส้นเลือดใหญ่ตรงลำคอ"

"เส้นเลือดใหญ่ฉันหรือ" อาร์แกลโล่ขมวดคิ้ว "แปลว่าทางรอดของเธอตันตั้งแต่ต้น"

"จะว่าอย่างนั้นก็ได้อ" หัวหน้าทีมพิสูจน์หลักฐานตอบพร้อมเสริมว่า "แต่ถ้ามีตปาดไปถูกหลอดลมละก็ คงตายไวกว่านี้ เธอจะตายทันที เดินไม่ได้ไกลขนาดนี้หรอก"

คำตอบนั้นทำให้คนฟังแอบบ่นอุบอปปอยู่ในลำคอ

"ยังงี้ก็ต้องตายอยู่ดี ต่างกันตรงไหน"

"เธอตายเมื่อไหร่" คิมันต์ถามขึ้นบ้าง

"ตรวจสอบอุณหภูมิร่างกายของเธอแล้ว เธอสิ้นใจประมาณตีสองกว่าๆ"

"มีพยานรู้เห็นไหม"

"พวกนายคงจะต้องไปคุยกับพวกตำรวจในเครื่องแบบอีกที แต่เท่าที่ฟังมา ไม่มีพยานนะ เพราะมันเป็นเวลาที่คนส่วนมากหลับกันหมด"

"ยกเว้นคนร้าย" ตำรวจร่างยักษ์ต่อประโยคนั้นให้ด้วยเสียงขุ่นๆ

"ใช่...ยกเว้นคนร้าย" ลาลถอนหายใจ ก่อนจะผินยิ้มให้ "เอาละพวกนายใช้เวลากันตามสบาย เสร็จเมื่อไหร่เรียกด้วยก็แล้วกัน"

จบประโยคแล้วผู้พูดก็เดินไปรวมกลุ่มกับลูกทีมคนอื่นๆ ที่กำลังทำหน้าที่เก็บหลักฐานกันอยู่อย่างขยันขันแข็ง

คิมันต์และอาร์แกลโล่เดินตามรอยเลือดอย่างช้าๆ กลับไปที่หน้าต่างซึ่งเป็นที่พบศพผู้ตาย ขณะนี้ศพได้ถูกพลิกให้หงายขึ้นแล้ว ทั้งสองทรุดตัวลงใกล้ๆ และสวมถุงมือเพื่อทำการพิจารณาตรวจสอบอย่างละเอียด

ผู้ตายเป็นเด็กสาววัยรุ่นชาวเอเชีย ใบหน้ารูปไข่ของเธอซึ่งตอนมีชีวิตอยู่คงจะสวยซึ้ง บัดนี้ซีดเซียวไร้ชีวิต มีแผลถูกทำร้ายหลายแห่ง